

Panium - Nummer tolv

Daniel 11,40 og profetiens tre åbenbaringer

Jeff Pippenger

2025-09-12

Vers fyrrer i Daniel elleve er et af de mest dybtgående vers i Bibelen. Det repræsenterer forseglingens ophævelse over Daniels Bog i 1798, 1989 og 2023. De tre gange, bogen blev åbnet, markerer afslutningen på en adspredelse på „syv tider“. 1798 markerede afslutningen på de to tusind fem hundrede og tyve år med adspredelse, som begyndte i 723 f.Kr., da Assyrien førte de nordlige ti stammer i fangenskab. 1989 markerede afslutningen på 126 år siden oprøret i 1863, da Syvendedags Adventistkirken officielt tilsidesatte „de syv tider“ i Tredje Mosebog seks og tyve. 2023 markerede afslutningen på de tre og en halv dag, hvor de to vidner i Åbenbaringen elleve lå døde på gaden. Ved afslutningen på de 2.520 år (de 126 år og de 3½ dage — alle symboler på „de syv tider“) blev Daniels Bog åbnet.

Søster White oplyser os om, at det i 1798 var nødvendigt, at mennesker blev fremstillet for de begivenheder, der var forbundet med prøvetidens afslutning. Når hun nedtegner dette forhold, identificerer hun parallelle historier, for hun fremstiller også budskabet i de sidste dage som de begivenheder, der er forbundet med prøvetidens afslutning. Idet hun taler om den milleritiske historie, skriver hun:

„Det var nødvendigt, at mennesker blev vækket til erkendelse af deres fare; at de blev opvakt til at berede sig på de højtidelige begivenheder, som er forbundet med prøvetidens afslutning.“
The Great Controversy, 310.

Om de sidste dage skriver hun:

„Før sin korsfæstelse forklarede Frelseren sine disciple, at han skulle dræbes og opstå igen fra graven, og engle var til stede for at indprente hans ord i sind og hjerter. Men disciplene så frem til timelig befrielse fra det romerske åg, og de kunne ikke bære tanken om, at han, i hvem alle deres håb var samlet, skulle lide en vanærende død. De ord, som de behøvede at erindre, blev fortrængt fra deres sind; og da prøvelsens time kom, fandt den dem uforberedte. Jesu død tilintetgjorde deres håb lige så fuldstændigt, som om han ikke havde advaret dem på forhånd. Således åbnes fremtiden for os i profetierne lige så klart, som den blev åbnet for disciplene ved Kristi ord. De begivenheder, der er forbundet med nådetidens afslutning og forberedelsens værk til trængselens tid, fremstilles tydeligt. Men skarer har ikke større forståelse af disse vigtige sandheder, end hvis de aldrig var blevet åbenbaret. Satan våger for at borttage ethvert indtryk, som ville gøre dem vise til frelse, og trængselens tid vil finde dem uforberedte.“ The Great Controversy, 595.

Milleritternes budskab blev åbenbaret i 1798, og det fremlagde »de begivenheder, der er forbundet med nådetidens afslutning«. Når hun taler om de sidste dage, anvender hun disciplenes historie til at illustrere det forhold, at »de begivenheder, der er forbundet med nådetidens afslutning«, er det,

som gør mennesker vise til frelse, men ikke bliver forstået. De budskaber, som blev åbenbaret i 1798, 1989 og 2023, var budskaber, der identificerede »de begivenheder, der er forbundet med nådetidens afslutning«.

Vers fyrrer repræsenterer en historisk linje, hvor Daniels Bog bliver åbenbaret tre gange. I 1798 blev Daniels syn ved Ulaj-floden, som repræsenterer kapitel syv til ni, åbenbaret. I 1989 blev Daniels syn ved Hiddekel-floden, som repræsenterer kapitel ti til tolv, åbenbaret. I 2023 blev den skjulte historie i Daniel elleve, vers fyrrer, åbenbaret.

Historien i vers fyrrer strækker sig fra 1798 til søndagsloven i vers enogfyrrer, hvilket er De Forenede Staters historie, som også er jordens dyr i Åbenbaringen tretten, den falske profet i Åbenbaringen seksten og det sjette rige i Bibelens profeti. Den samme historie, som fremstilles i vers fyrrer i Daniel elleve, fremstilles også i ét vers i Åbenbaringens bog.

Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn som et lam, og det talte som en drage. Åbenbaringen 13,11.

Dette vers er, ligesom vers fyrrer, den historie, der begynder med Alien and Sedition Acts af 1798 og ender med søndagsloven, når nationen taler som en drage, en historie, der begynder, når det pavelige Rom fjernes fra tronen, og ender, når det pavelige Rom genindsættes på tronen. Den historie, som fremstilles i både Åbenbaringen 13:11 og Daniel 11:40, begynder med fjernelsen af Bibelprofetiens femte rige og ender med fjernelsen af Bibelprofetiens sjette rige.

De „halvfjerds“ år, i hvilke Babylon herskede som det første rige i Bibelens profeti indtil det andet rige i Bibelens profeti, repræsenterer historien i vers fyrrer fra 1798 indtil søndagsloven.

Og det skal ske på den dag, at Tyrus skal være glemt i halvfjerds år, svarende til dagene for én konge; efter enden på halvfjerds år skal det gå Tyrus som i skøgens sang. Tag en harpe, gå omkring i byen, du glemte skøge; spil smukt, syng mange sange, for at du må blive husket. Og det skal ske efter enden på halvfjerds år, at Herren vil hjemsøge Tyrus, og hun skal vende tilbage til sin skøgeløn og bedrive utugt med alle verdens riger over hele jordens flade. Esajas 23:15–17.

Historien fra 1798 frem til søndagsloven er også historien om den tid, hvor Tyrus' skøge glemmes, som optegnet i Esajas treogtyve, hvor perioden udtrykkes som „halvfjerds år“ og som „én konges dage“. Fra Nebukadnezar til Belsazzar regerede det første rige i Bibelens profeti og forudskikkede således det sjette rige i Bibelens profeti, som begynder som et lam, men ender med at tale som en drage. Nebukadnezar repræsenterer en efterfølger af Lammet og Belsazzar en efterfølger af dragen.

Historien fra 1798 og frem til søndagsloven er også historien om de tre engle i Åbenbaringen fjorten, begyndende med milleritternes reformation og sluttende med de hundrede og fireogfyrrer tusindes reformation. De tre engles budskab er domstimens budskab. Milleritterne kundgjorde de begivenheder, der er forbundet med dommens begyndelse, og de hundrede og fireogfyrrer tusind kundgør de begivenheder, der er forbundet med nådetidens afslutning.

Begivenhederne i forbindelse med prøvetidens afslutning skildres på profetiens indre og ydre linjer, og begivenhederne finder først og fremmest sted i den historie, der fremstilles ved vers fyrrer i Daniel elleve. Begivenhederne i vers fyrrer ender ved søndagsloven i De Forenede Stater, så begivenhederne i forbindelse med den endelige indsamling af Guds andre børn, som stadig er i Babylon, fremstilles ikke i vers fyrrer; dog er den krise, som da står verden over for, netop blevet fuldbyrdet i De Forenede Stater. Disse begivenheder repræsenterer dommen over De Forenede Stater og renselsen af Guds menighed, forud for at menigheden ophøjes som et banner.

De indre begivenheder, der er forbundet med prøvetidens afslutning, identificerer Kristi gerning som ypperstepræst i fuldendelsen af Guds mysterium iblandt Hans folk i de sidste dage. De ydre begivenheder identificerer De Forenede Staters rolle i genoprettelsen af magten til pavedømmet. Hele De Forenede Staters historie som det sjette rige i Bibels profeti, hele Laodikeas historie, finder sted i den historie, der fremstilles ved vers fyrrer.

De indre og ydre linjer inden for vers fyrrer er fremstillet ved jorddyrets to horn. Republikanismens horn er den ydre linje, og Protestantismens horn er den indre linje. Begge linjer findes inden for det sjette riges historie, og ved afslutningen af det sjette riges historie bringes Guds dom over både det protestantiske og det republikanske horn. Det budskab, som identificerer de begivenheder, der er forbundet med nådetidens afslutning, er det budskab, som identificerer de begivenheder, der kommer over De Forenede Stater, idet det fylder sit bæger af prøvetid. Det budskab, som identificerer de begivenheder, der er forbundet med nådetidens afslutning, er også det budskab, som identificerer de begivenheder, der kommer over Syvendedags Adventismen, idet den fylder sit bæger af prøvetid.

Inden for historien i vers fyrrer bliver Daniels Bog afsejlet tre gange, og hver af de tre gange frembringer en indre og en ydre linje, som fremstiller de begivenheder, der er forbundet med prøvetidens afslutning. Hvert af de tre pejlemærker forudgås af en adspredelse på syv tider. Vers fyrrer repræsenterer derfor historien fra 1798 og frem til søndagsloven, og de profetiske pejlemærker inden for denne historie er de „begivenheder, der er forbundet med prøvetidens afslutning“. Inden for historien i vers fyrrer repræsenterer den indre linje en overgang fra Filadelfia til Laodikea ved begyndelsen og en overgang fra Laodikea til Filadelfia ved afslutningen. Begyndelsen repræsenterede en reformatorisk bevægelse, som illustreret ved lignelsen om de ti jomfruer, hvilken foregreb en reformatorisk bevægelse ved afslutningen, der ligeledes opfyldte lignelsen til punkt og prikke.

Den filadelfiske milleritiske bevægelse begyndte med en opfyldelse af de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve i 1798 og derefter endnu en opfyldelse af de „syv tider“ den 22. oktober 1844. Senest i 1856 identificerede både James White og Søster White bevægelsen som værende i en laodikeisk tilstand. I samme år blev nyt lys over de „syv tider“ fremlagt i kirkens officielle publikation, som aldrig blev fuldført. De „syv tider“ blev opfyldt i 1798, og derefter opdagede William Miller „sandhedskædens begyndelse“, som Søster White kaldte det, og sandhedskædens begyndelse var de „syv tider“. 1798 var en opfyldelse af de „syv tider“; derefter gør Miller sin grundlæggende opdagelse af de „syv tider“, idet Daniels Bog bliver forseglet op. Derefter markerer den 22. oktober 1844 endnu en opfyldelse af de „syv tider“, som igen efterfølges af en overgang i

bevægelsen fra Filadelfia til Laodikea i det samme år, hvor nyt lys over de „syv tider“ blev efterladt ufuldendt. I 1863 blev det, som havde været den milleritiske filadelfiske bevægelse indtil 1856, da den overgik til den milleritiske laodikeiske bevægelse, til en lovformeligt registreret kirke, i vid udstrækning under forudsætningerne og presset fra borgerkrigen og for at beskytte kirkens unge. Bevægelsen endte i 1863, da den blev en kirke. Syv år tidligere, i 1856, tilsidesatte Laodikea et budskab med nyt lys over netop det emne, som var William Millers første profetiske opdagelse.

Millerbevægelsen og det lys, som kaldes »sandhedskædens begyndelse«, lyset om de »syv tider«, blev åbenbaret for ledelsen af den laodikeiske bevægelse, som gradvis lagde ønsket om at fastholde de »syv tider« til side, og ved afslutningen af syv år (»syv tider«) i 1863 blev et nyt kort og et nyt profetisk budskab frembragt uden nogen henvisning til de »syv tider«.

I 1863 nåede afslutningen på Esajas' femogtresårige profeti sin fuldbyrdelse netop dér, hvor den begyndte, med en borgerkrig mellem nord og syd. Spørgsmålet om slaveri i 1863 var blevet forbilledliggjort ved bortførelsen af både det nordlige og det sydlige rige som opfyldelse af de „syv tider“, og det slaveri, som Israel blev ført bort i, repræsenterede på passende vis spørgsmålene om slaveri ved enden. 1863 repræsenterer afslutningen på den profetiske struktur, der er baseret på Esajas' femogtresårige profeti.

Så siger den Herre Gud: Det skal ikke ske, og det skal ikke komme i stand. For Syriens hoved er Damaskus, og Damaskus' hoved er Rezin; og inden femogtresindstyve år skal Efraim knuses, så det ikke mere er et folk. Og Efraims hoved er Samaria, og Samarias hoved er Remaljas søn. Hvis I ikke vil tro, skal I sandelig ikke blive stående. Esajas 7:7–9.

Når denne profeti forstås ret, identificerer den, begyndende i 742 f.Kr., tre vejmærker inden for et tidsrum på femogtres år. To af vejmærkerne identificerer begyndelsespunkterne for to tusind fem hundrede og tyve år med fangenskab og slaveri for både Israels nordlige og sydlige riger. I 742 f.Kr. var de nordlige og sydlige riger involveret i en borgerkrig, og de nordlige ti stammer havde dannet en alliance med Syrien for at invadere Judas sydlige rige. Nitten år senere, i 723 f.Kr., blev de nordlige ti stammer ført bort i slaveri af assyrerne. Seksogfyrre år senere, i 677 f.Kr., tog assyrerne Manasse til fange og førte ham til Babylon. To tusind fem hundrede og tyve år efter 723 f.Kr. når frem til 1798, endetidens tidspunkt og begyndelsen på vers fyrre. Seksogfyrre år senere endte de „syv tider“ over det sydlige rige, som begyndte i 677 f.Kr., i 1844. Nitten år senere, i 1863, fremstilles de profetiske karakteristika fra 742 f.Kr. til punkt og prikke. En borgerkrig mellem de nordlige og sydlige riger er i gang i 742 f.Kr. og i 1863. I 742 f.Kr. angik den forudsigelse, som Esajas gav til den ugudelige kong Akaz, den forestående trældom for både det nordlige og det sydlige rige, og i 1863, selve midtpunktet i borgerkrigen, udstedte præsident Lincoln Emancipationserklæringen og indledte processen med at bringe slaveriet til ophør. Advarslen, som blev givet til den ugudelige kong Akaz i 742 f.Kr., blev givet i det bogstavelige herlige land og er et forbillede på det budskab, som blev givet af Lincoln i det åndelige herlige land.

Syv år efter, at budskaberne om de »syv tider« af Hiram Edson blev udgivet i 1856, frembragte adventismen kortet fra 1863, som fjernede den milleritiske lære om de syv tider og således drog i tvivl talrige passager, hvor Ellen White lærer, at vi skal gentage milleritternes budskaber, og også at vi skal forsvare dem imod angreb. Samme år blev de et lovligt registreret kirkesamfund. Der er mere, som kan skrives om 1863 og dets profetiske implikationer, men det, jeg her påpeger, er, at der findes flere vidner, både indre og ydre, som identificerer oprøret i 1863, hvad enten det er det ydre oprør med sydstaterne eller det indre oprør med forkastelsen af den første grundlæggende sandhed. 1863 er en af begivenhederne inden for historien i vers fyrre, som repræsenterer et vejmærke, der udgør en del af »begivenhederne i forbindelse med nådetidens afslutning.«

1863 stemmer overens med begyndelsen på fyrre år i ørkenen for det gamle, bogstavelige Israel. Ved afslutningen af de fyrre år førte Josva det gamle Israel ind i det forjættede land, og de lagde Jeriko øde og udtalte en forbandelse over enhver, som ville genopbygge Jeriko. I 1863 genopbyggede lederskabet i laodikeisk adventisme Jeriko. 1863 er fremstillet i begyndelsen og afslutningen af de fyrre år i ørkenen. 1863 er et profetisk vejmærke, som sammenknytter historien om de ydre og indre linjer i vers fyrres historie. Der er den syvende menighed, „en dømt menighed“, således som ordet „Laodikea“ betyder, der går ind i en periode repræsenteret ved, at en hel generation dør i ørkenen. På samme tidspunkt begynder den første republikanske præsident arbejdet med at frigøre slaverne og er derved et forbillede på de sidste republikanske præsidenter, som vil gennemføre krigsret i en kriseperiode, der leder frem til det, inspirationen kalder „national undergang“.

I begyndelsens vejmærker er endens vejmærker fremstillet, og de begivenheder, der er forbundet med dommens afslutning, blev forbilledligt fremstillet i de begivenheder, der er forbundet med dommens begyndelse. Oprøret ved Kadesh, hvor Josvas og Kalebs budskab blev forkastet ved begyndelsen af de fyrre år, var et forbillede på Moses' oprør, da han slog på Klippen ved Kadesh ved afslutningen af de fyrre år. 1863 identificerer søndagsloven, hvor Laodikea udspys af Herrens mund, og hvor de femogtyve ældste mænd i Jerusalem bøjer sig for solen i Ezekiels kapitel otte, og hvor Shilo gentages over dem, der stoler på de løgnagtige ord: „Herrens tempel er vi.”

Vi vil fortsætte denne undersøgelse af Panium i den næste artikel.